

gens Vedkommende var det store Hul, som skulde fyldes; der raadede der særlige Forhold, som ikke gør sig gældende med Hensyn til Vinen; men det er og bliver alligevel en absolut Fejl og en Fejl, som har hævnnet sig i meget høj Grad paa Statskassen, at man greb til denne Foranstaltning for Spiritus uden at lade den ledsage af en Beskatning af Vinen. Man drog for en meget stor Del Forbruget over paa Vinen; man gav Anledning til private Opsamlinger af Vin, og Finansministeren maa sige, hvad han vil: disse private Indkøb har taget Fart, og det ganske særlig efter den strenge Beskatning af Spiritus.

Hvad angaar Beskatningen af de private Vinbeholdninger, har jeg selv tydelig nok tilkendegivet, at jeg ser de Vanskeligheder, som er knyttede dertil, og det, jeg ønsker, er, at man skal underkaste Sagen en virkelig Forhandling i Udvalget, saaledes at man kan se, om der her er Vej frem. Mig forekommer det nu ikke, at de Indvendinger, den højtærede Finansminister gjorde, kan være af saa afgørende Art. En Grænse maa der naturligvis sættes, det er ganske tydeligt; en Grænse blev ogsaa sat i sin Tid for Efterbeskatningen af Spiritus, og denne Grænse maa naturligvis for en Vare som Vin sættes ikke saa lidt højere end for Spiritus. Men det er en Skønssag, og det bliver vi nok enige om. Med Hensyn til Priserne maatte vi naturligvis stole paa Selvopgivelserne, og kun hvor disse synes i væsentlig Grad urigtige, maatte Toldvæsenet skride ind. Jeg tror ikke, man møder saa overordentlig store Vanskeligheder, hvis man vil gøre noget for denne Sag.

Med Hensyn til Juvelskatten slog Finansministeren fast, at den havde jeg tiltraadt. Ja, jeg har tiltraadt den paa samme Maade, som jeg har tiltraadt andre Enkeltheder i Forslagene, naturligvis under Forbehold af den Forhandling, der kan finde Sted i Udvalget, og de Oplysninger, vi der kan indhente. Hvis jeg under disse Forhandlinger skulde komme til det Resultat, at den forholdsvis ubetydelige Indtægt for Statskassen, det her drejer sig om, ca. 200,000 Kr., kun kan naas ved betydelige Ulemper, og at den meget lettere og bedre kan naas paa en anden Maade, vil jeg naturligvis forbeholde mig min Frihed overfor denne Skat som overfor alle de andre.

Finansministeren beklagede sig over, at jeg i sin Tid havde brugt Ordet „Indtægtslove“, og roste sig en Smule af, at han var en aaben og ærlig Mand, der ikke

vilde skjule noget; hvad der var Skattelove, kaldte han Skattelove, medens jeg havde søgt at drapere det under det kønnere Navn „Indtægtslove“. Naar jeg brugte Ordet „Indtægtslove“, var det, fordi det Kompleks; jeg den Gang forelagde, virkelig maatte kaldes Indtægtslove, naar man vilde bruge en fælles Betegnelse; det omfattede nemlig Skattelove og Love om Jernbanetakster og forskellige andre Love, som tilsigtede at skaffe Staten Indtægter. Jeg har mange Gange, ogsaa den Gang, brugt Udtrykket Skattelove, naar det drejede sig om Skattelove, men om det samlede Kompleks brugte jeg Udtrykket Indtægtslove, et Udtryk, som jeg næsten tror, den højtærede Finansminister selv gjorde sig skyldig i at bruge forleden Dag, da han omtalte Skattelovene og Jernbanetaksterne under eet.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Til den højtærede Indenrigsminister skal jeg sige, at jeg meget godt forstaar, at det er kedeligt for ham saaledes at staa Ansigt til Ansigt med sin Fortid — jeg sigter her til, hvad jeg fremdrog med Hensyn til hans Optræden overfor Venstre og Venstres Skattelovforslag i sin Tid. Om Karakteren af hans Opposition den Gang var der ikke nogen som helst Tvivl, og den regner den højtærede Minister sig ogsaa ganske sikkert selv til Ære.

Dernæst vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at der har indenfor alle Partier i Tidernes Løb været Tvivl med Hensyn til det berettede i den Maade, hvorpaa Ministeriet paa en Række Punkter bruger Loven af 7. August 1914, og den Omstændighed, at Tvivlen ikke før har medført, at dette Spørgsmaal er blevet diskuteret, siger intet i modsat Retning. Trods de mange Ord, som egentlig ikke førte Sagen videre fra Ministerens Side, vil jeg gøre gældende, at Ministeriet har været uberettiget til i Kraft af den omtalte Lov at foretage det Skridt, det har foretaget til Begrænsning af Salget. Jeg forstaar meget godt, at det er ganske klogt, og at det er et effektivt Middel, naar man vil paalægge en saa stor Byrde, som her er Tale om, og vil have saa mange Penge ind som muligt, at standse Salget. Om Berettigelsen skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig, men det kan i alt Fald ikke ske i Henhold til § 1 i den omtalte Pris-